

ALISA

Ili: Zemlja čuda na srpski način

Alisa,

ti nikada nisi bila u Zemlji čuda.
Ti si bila s one strane duge,
tamo gde se boje presipaju jedna u drugu,
a stvarnost se pravi da ne poznaje samu sebe.

U toj tvojoj prevrnutoj dugi
kraljica je debela, loše našminkana diktatorka,
s krunom nakrivljenom od sopstvene važnosti.
Vojska joj je slabašna,
talasasta masa poslušnika
koji ne znaju kuda idu,
ali nepogrešivo znaju
kome treba da salutiraju.

A Zec Mudrac?
Neki prevrtljivi zekonja
što čas pokazuje put,
čas okreće peščani sat,
a čas objašnjava
da vreme nikada nije ni postojalo.

Ali to je, Alisa, tvoja zemlja.
Tvoja čuda.
Tvoja stvarnost.

Prava Zemlja čuda, Alisa, zove se Srbija.

Ovde je nekada kraljica
imala brkove i zvala se kralj.
Obrazi su joj bili gabaritni,
a sujeta monumentalna.
Vojska brojna, korpulentna,
ali joj je pamet često kasnila
za sopstvenim korakom.

Mudraca?
Koliko hoćeš!

Sve moj do mojega,
sve stručnjak do stručnjaka,
sve vizionar do vizionara.

Svi znaju kuda treba da idemo,
samo se nikako ne slažu
oko toga ko će prvi da sedne u kočiju.

I dok jedni premeravaju krunu,
drugi glačaju žezlo,
a treći ubeđuju narod
da je rupa na putu zapravo prozor u budućnost,
u našoj zemlji čuda
ipak postoji nešto
što nijedna kraljica ne može da ukrade.

Postoji jedna mladost.
Jedan svet nade.
Jedan prkos
koji se ne da upakovati u naredbu,
niti staviti pod stakleno zvono.

I postoje tri sveta grala.

Tri želje?
Tri iskušenja?
Tri razloga da se poveruje
kako bajka još nije završena?

Neka ih svako tumači kako ume.
U zemlji čuda i tumačenja
ima više nego istine.

Zato, Alisa,
ako ikada poželiš
da posetiš pravu Zemlju čuda,
nemoj tražiti čarobni napitak,
ne čekaj belog zeca
i ne gubi vreme na kraljevske protokole.

Dođi na sarmu.
Na šljivovicu.
Na razgovor koji počinje uz kafu,
a završi se promenom sveta.

Dođi u zagrljaj čudacima
koji će te voleti i kad si zbunjena,
i kad si nemoćna,
i kad ne znaš kuda bi,
i kad najzad odlučiš

da više nikome ne pripadaš
osim sebi.

Ne ide to lako, Alisa.
Sloboda se ovde ne dobija
uz kraljevski pečat,
niti se deli na prijavnici.

Ponekad moraš da je tražiš.
Ponekad da je braniš.
Ponekad samo da je sačuvaš
u sebi,
dok oko tebe svi tvrde
da si zalutala.

Ali dogodi se čudo.

Ne ono koje kraljica proglasi
na televiziji,
niti ono koje mudraci objave
u tri toma svojih zasluga.

Nego ono pravo:
kad se ljudi prepoznaju,
kad se ruke pruže,
kad strah ustukne pred nadom
i kad neko, makar na trenutak,
poželi da bude čovek
više nego podanik.

Zato ti, Alisa,
šaljem tri poljupca.

Jedan za nadu.
Drugi za prkos.
Treći za slobodu.

A slobodno povedi i Limenog
da malo prošeta našim čudom.

Ne brini,
nećemo ga upotrebiti
za skladištenje
niti za betonsku armaturu.

Neka i on vidi
da srce nije uvek tamo
gde su ga nacrtali,

da hrabrost ne stanuje nužno
u onima koji najglasnije marširaju
i da se pamet ne meri
količinom izgovorenih mudrosti.

Jer u našoj Zemlji čuda,
uprkos kraljevima,
kraljicama,
zekonjama i dvorskim filozofima,
još postoji jedna drevna istina:

Sve se može kad se ljudi slože.

A kad se, Alisa, ljudi zaista slože,
onda se i čudo malo zbuni.

Jer prvi put
ne zna ko je ovde lud,
ko je normalan,
a ko se samo pravio
da je kralj.

MIMIKRIJA

(Murtin burazer)

Otišla sam kod Kineza da kupim brkove, periku i kačket.

Lepo turim to sve i šetam gradom bez bojazni...

Od koje bojazni, pitaš se?

Od toga da me sretne Murtin burazer i saspe mi tonu nepotrebnih žalopojki (čitaj: govana).

Vrlo opširno, naravno. Jer takvi ljudi ne umeju da kažu: „Nije mi baš neki dan.“ Ne, oni moraju da ti ispričaju kako im je dan počeo, ko ih je pogledao popreko, ko ih nije pozdravio, ko im je šta rekao, šta je trebalo da kaže, šta je zapravo mislio i šta će mu oni jednog dana odgovoriti — samo da ga ponovo sretnu.

A ako se u međuvremenu ništa novo ne dogodi, nema veze. Ponoviće ti sve od prošlog puta, uz neznatne izmene scenarija i pojačanu emocionalnu dramatizaciju.

Njihove žalopojke imaju uvod, razradu, kulminaciju, retrospektivu, digresiju, pa još jednu digresiju, a onda se vrate na početak jer su zaboravili šta su hteli da kažu.

Ti u međuvremenu ostariš.

Promeniš frizuru.

Dobiješ proširene vene.

Možda čak i promeniš državu.

Ali on ne odustaje.

„E, da ti kažem još samo ovo...”

To „još samo ovo” predstavlja vremensku jedinicu koja nije priznata ni u jednom kalendaru. Može da traje pet minuta, dva sata ili do smaka sveta, zavisno od toga koliko je sagovornik nesrećan i koliko ti je glupo da ga ostaviš da priča sam sa sobom.

Zato sam se ja lepo maskirala.

Brkovi, perika, kačket. Identitet promenjen, lični opis neupotrebljiv, mogućnost prepoznavanja svedena na minimum.

Šetam Mladenovcem i uživam u novostečenoj anonimnosti.

Niko me ne poznaje. Niko me ne zaustavlja. Niko mi ne objašnjava zašto je život nepravedan, narod pokvaren, a njemu se sve najgore događa.

Milina!

Kad, gle čuda — iz daljine se pojavljuje Murtin burazer!

Ide pravo prema meni.

Ja spuštam kačket.

On usporava.

Ja okrećem glavu.

On skreće.

Ja ubrzavam.

On ubrzava.

U jednom trenutku shvatam da se ne radi o slučajnom susretu, nego o instinktivnom prepoznavanju potencijalne publike.

„E, komšija!“

Ćutim.

„E, prijatelju!“

Ćutim još glasnije.

„Aman, čoveče, pa zar me ne poznaješ?!“

Odmahnem glavom.

„Ma nema veze, nego da ti kažem...“

I tu sam shvatila da je čovečanstvo stiglo do svojih krajnjih granica.

Možeš promeniti lice, ime, nacionalnost, pol, političko opredeljenje, pa čak i kompletan identitet — ali od čoveka koji ima potrebu da ti se izjada nema spasa.

Takav ne traži sagovornika.

Takav traži deponiju za sopstvene misli.

A ti, ako se slučajno zatekneš u blizini, postaješ komunalna služba.

Zato sam rešila da sledeći put kupim i slušalice, tamne naočare i jednu tablu na kojoj će pisati:

NE RAZUMEM SRPSKI. NE GOVORIM SRPSKI. NISAM ODAVDE. NE POZNAJEM MURTU.

Ispod toga, sitnim slovima:

A I DA GA POZNAJEM, NE BIH TI REKLA!

Jer mimikrija je ozbiljna nauka.

Nije dovoljno da ličiš na nekog drugog. Moraš i da se ponašaš kao neko ko nema vremena za tuđe gluposti.

A ako ni to ne pomogne, preostaje ti samo da se preseliš na drugi kontinent.

I da se nadaš da Murtin burazer ne govori engleski.

Jer ako govori, gotova si.

„My friend, let me tell you something...”

Filozofsko KENJATORSKI OGLEDI

ili: Darwin bi nas danas tužio za zloupotrebu teorije evolucije

— Koji Darwin, ma važi!

— Kako koji Darwin? Valjda znaš za teoriju evolucije.

— Ono, čovek nastao od majmuna?

— Da, jbt! Homo sapiens. Poznato?

— Poznato, Sapiense. Dakle, ti i ja smo gorile, šimpanze, orangutani... Nego, reci ti meni: od kog su majmuna nastali Kinezi?

— Ovaj... pa, vidi... kako od kog majmuna...

— Lepo te pitam. Od kog?

— Jbt, sad već kenjaš!

— Dobro. A od kog su majmuna nastali Srbi? To sigurno znaš. Mi smo ti naučno obrađen materijal.

— Aaa, pa Srbi su nastali od svinje!

— E, ko sad kenja, majku mu?! Pobi teoriju, gore nego ravnozemljaš globus!

— Nemam ja šta da pobijam. Svinjski organi pariraju ljudskim. Nauka, bato! Transplantacije, anatomija, fiziologija... Svinja ti je, praktično, rođaka s kojom ne moraš da slaviš slavu.

— Ma nemoj mi reći! Sveti narod, pa od svinje?! Daj neku elegantniju životinju, kad smo već u procesu evolucije. Labud, recimo. Ili delfin. Imaju i oni nekakav ugled.

— Ti baš ne kapiraš. Svinja je rojaliti! Jede, spava, uživa u blatu i niko joj ne zamera što se ne kupava svakog dana. Uz to je korisna od njuške do repa. To ti je kompletan društveni model!

— Znači, po tebi, svinja je ideal?

— Ne ideal, nego ostvarena evolucija. Čovek se još nervira, rinta, ratuje, plaća račune i ide kod psihoterapeuta. Svinja se valja u blatu i zadovoljna je životom. Ko je tu, molim te, napravio veći civilizacijski iskorak?

— Čekaj, ako smo svi nastali od majmuna, a Srbi od svinje, ispada da smo mi preskočili jednu fazu?

— Ne, nego smo evoluirali unazad, ali s nacionalnim ponosom!

— A Kinezi?

- Njih ne diraj, oni su već stigli do veštačke inteligencije. Dok mi još raspravljamo o precima, oni nam proizvode budućnost.
- Znači, Darwin nije kriv?
- Nije. Čovek je lepo postavio teoriju. Nije mogao da predvidi da će je Balkanci pretvoriti u kafansku disciplínu.
- I da će svinja dobiti status nacionalnog pretka?
- Ne samo pretka. Ako ovako nastavimo, biće nam i predsedavajuća evolucijom.
- Dobro, priznajem poraz. Mada mi je sumnjivo da svinja baš toliko parira čoveku.
- Ne moraš da veruješ. Pogledaj oko sebe.
- U šta?
- Pa, u civilizaciju, čoveče!
- E, jebi ga. Sad si me ubedio.
- Nisam te ubedio, nego si ogladneo.
- Jesam, vala. Hoćemo još jednu turu?
- Može. Ali da razjasnimo: ako naručimo svinjski vrat, je l' to kanibalizam ili porodična solidarnost?
- Daj, ne seri više. Konobar!
- Izvoli?
- Daj dva kapucina. I ne šteti taj cimet.
- Što cimet?
- Da prekrijemo tragove evolucije.

KRAJ OGLEDA. DARVIN SE PREVRĆE U GROBU, A SVINJA NARUČUJE JOŠ JEDNU TURU.

TOMA I DOLLY

Onomad bejah opsednuta Tomom Zdravkovićem.

Prošlo je neko vreme, kad danas — eto ti vesti o smrti Dolly Parton.

Iii... evo mene kako besomučno slušam njene pesme.

Obrade Jolene.

Od izvorne kantri verzije, preko ko zna koliko obrada, pa sve do metal verzija.

Slušam ih već satima.

Poredim.

Vraćam.

Preslušavam ponovo.

Ježim se.

I sve vreme mislim:

da li sam ikad stvarno slušala Dolly Parton?

Ili sam je samo znala?

Znala sam Jolene.

Znala sam onu kosu, glas, osmeh, pojavu.

Znala sam da je velika.

Znala sam da je Dolly.

Ali nisam je slušala.

Ne onako kako čovek sluša nekoga kada ga nešto iznutra povuče za rukav i kaže:
„Čekaj. Vрати ovo.“

I onda mi se, sasvim neočekivano, Toma i Dolly spoje u glavi.

Naizgled nemaju ništa zajedničko.

A imaju.

Oboje pevaju ono što ljudi uglavnom pokušavaju da prećute.

Onu vrstu tuge koja nije spektakularna.

Onu ljubav koja nije uspela.

Onaj trenutak kada znaš da nekoga možeš izgubiti, a ne znaš šta da uradiš da to sprečiš.

I možda zato neke pesme ne čujemo kada nastanu.

Čujemo ih tek kada mi stignemo do njih.

Kada nam se poklopi neka godina, neko iskustvo, neka praznina, neka naša unutrašnja tačka.

Toma me je svojevremeno uhvatio tako.

A sada Dolly.

I sad već satima slušam istu pesmu u deset verzija i pitam se kako je moguće da ista priča može da preživi toliko različitih glasova, aranžmana, epoha i žanrova — i da svaki put ponovo zaboli.

Od kantrija do metala.

Od Dolly do nekog nepoznatog benda.

Od Amerike do Balkana.

Od jedne žene koja moli drugu da joj ne uzme čoveka, do svih naših malih i velikih molbi koje nikada nismo izgovorili naglas.

Možda je to, zapravo, ono što muzika radi.

Ne otkriva nam uvek nešto novo.

Ponekad nam samo pokaže ono što smo već negde duboko znali.

I onda se pitamo:

Kako sam ovo do sada mogla da ne čujem?

Čuda

Ja evo, bogme, čekam da se desi neko čudo.

Pa... rekla bih jedno tridesetak godina.

S vremena na vreme imam utisak da sam baš blizu.

Ma, samo što se nije desilo.

A ono — ne desi se.

Puuu, majku mu.

Za dlaku.

Onda opet tako čekam.

Ne znam tačno kakvo čudo očekujem.

I u zavisnosti od sopstvenih godina i stepena zrelosti, menjaju se i moja očekivanja.

Nekad iščekujem neku ludačku love story.

Pa se i ona, naravno, za dlaku ne desi.

Onda neko vreme budem ljuta i odlučim da više ne čekam nikakvo veliko čudo.

Taman kad pomislim da me je prošlo.

Da sam sazrela.

Jer, zaboga, očekivati čuda je već dovoljno nezrelo, a verovati u njih valjda još gore...

— napadne me ponovo.

Ne znam da li baš ničim izazvano.

Od čuda, eto, ja očekujem razne stvari.

Odseljenje na neku morsku destinaciju.

Lagane poslove i sasvim dovoljne zarade.

Ekstremno zdravlje i savršenu liniju.

Tako me čudo prevvari, namami, približi mi se...

i onda mi nekako uvek za dlaku promakne.

Neee, nema veze s lenjošću, ako ste to pomislili.

Jesam se trudila da neka od tih čuda ne ostanu baš samo čuda.

Ali... nije to to.

Ja hoću ono:

Tras!

Sad.

Odmah.

Bez pripreme.

Bez višegodišnjeg rada na sebi.

Bez „videćemo“.

Bez „strpi se“.

Ali, ako bi to čudo baš insistiralo da konkretizujem želju...

Evo.

Biram ljubav.

Onu sa smehom, nežnošću, strašću, igrom...

Letargijom.

Akcijom.

Sve može.

Samo da nije dosadno.

Dobro.

Čekam.

Samo... umara me.

Ipak ću još malo da verujem u čuda.

A onda — ćao.

Ko te šiša.

Svi kažu da čuda ne postoje.

CRVENA LINIJA

U mom si se snu ponašao kao nadobudna zvezda koja se, velikodušno, trudi da bude dostupna svojim obožavateljicama.

„Vidite me, tu sam.“

Spremam vam klop.

Pustio sam vas.

Otvorio sam vam predvorje.

Koji sam ja sebi car.

Koji sam ja vama car.

Samo, molim vas — bez preterivanja.

Ne preko linije.

Divite mi se iz predsoblja.

Možete i da provirite.

Možete da me gledate.

Možete čak i da se radujete što sam tu.

Ali ne dalje.

Ne preko praga.

Nedopustivo.

A onda si, sa onim svojim kiselo-zadovoljnim osmehom, objavio razdraganoj grupi da je vreme da legneš.

Jer si danas, eto, toliko srećan, da ćeš nas nagraditi.

Možemo da te gledamo kroz staklo dok spavaš.

Da, dobro ste čule.

Kroz staklo.

Nemojte prilaziti.

Nemojte remetiti umetnika.

Nemojte, ne daj Bože, pomisliti da ste pozvane unutra.

Ti si tu.

Mi smo tu.

I između nas — sasvim pristojno —
staklo.

A onda si još jednom pogledao prema nama, kao da proveravaš jesmo li shvatili veličinu ukazane nam časti.

I jesmo.

Sve smo shvatili.

Samo nisam sigurna da sam u tom snu bila obožavateljka.

Više mi se činilo da sam posetilac u muzeju.

A ti — eksponat koji je sam sebi postavio zaštitnu ogradu.

Molim vas, bez dodirivanja.

Zna se red.

Zna se dokle se sme.

Do crvene, jasne linije.

Nema ime

Toliko toga ti imam reći.

A sigurno neću.

Ne rečima.

Sigurno se nećemo videti da bismo išta govorili.

Možda bismo se samo gledali.

I tvoju tamu bih obojila u plavo.

Mi se ne moramo više nikada sresti.

Ali šteta je.

Meni su neizgovorene reči čak i draže, ponekad.

Zato, umesto neizgovorenosti između nas, dva potpuno bliska stranca, hvatam se za sve one melodije pune melanholijske, za čudne, skoro pa ljubavne tekstove, baš poput tvoje poezije, i dajem im značenje.

Posebno.

Ljubavno.

Blisko.

Onoliko blisko koliko to mogu biti dva stranca.

Kako nam je to pošlo za rukom?

Ili, bolje rečeno — kako je meni to pošlo za rukom?

Jer evo, pišem u svoje ime.

Ti to možda uopšte ne doživljavaš kao ja.

Mene to čini posebnom.

U svojim očima i svojim mislima, posebna sam za tebe.

Obožavam da mislim tako.

A sve i da nije...

Neka grešim.

Nekako volim to što nema ime,
a liči na ljubav.

I možda je baš zato lepo.

Jer ono što ima ime,
jednom moraš i da objasniš.

A ovo naše — ili moje —
ne mora ništa.

Samo postoji.

Negde između melodije,
tvoje tame
i mog plavog.

Niko mi nije rekao da sam mrtva

Pojma ti ja nemam.

Bazam ti ja po životu.

Ima me tu i tamo.

Negde idem, pa se vratim.

Vodim neke razgovore, često ni sama ne znam s kim. Ne kapiram ja baš funkcionisanja.

Pa verovatno zato nisam ni ukapirala da sam mrtva.

Čini mi se da je to već nekoliko godina.

Malo mi je krivo što ne znam tačan datum sopstvene smrti.

Ni vreme.

Ni gde sam sahranjena.

Ni da li sam uopšte.

Valjda se takve stvari saopštavaju.

Mada, moguće je da sam bila odsutna kad su obaveštavali.

To bi mi bilo sasvim slično.

Zbunjuje me što se vidim u ogledalu.

Vidim svoj lik.

Čujem svoj glas.

Ponekad i svoj smeh.

Vidite me i vi.

Dobro, vidim da tu nešto nije u redu.

Ako sam mrtva, kako onda ovo?

Ko kuva kafu?

Ko ide u prodavnicu?

Ko se nervira?

Ko se raduje kad mu stigne poruka?

Ko sedi noću i razmišlja o tome da li je mrtav?

Mada, možda to rade i mrtvi.

Ne znam.

Nisam se još dovoljno raspitala.

Moram da napnem svu silinu mrtve volje da se prisetim kada je to tačno bilo.

Moguće je da ima čitava decenija.

Nisam sigurna.

Možda kada je telo izgubilo želju da bude telo.

Ono koje se dodiruje.

Koža koja se mazi.

Možda onda kada mi je postalo svejedno koji ukusi hrane moje nepce.

Možda sam tada samo prestala da budem živa na način na koji se to očekuje.

A nastavila sam da obavljam posao.

Ustani.

Operi zube.

Javi se.

Nasmej se.

Idi.

Vrati se.

Budi tu.

To sam, izgleda, najbolje naučila.

Evo, nisam pametna.

Pa ja sam vešt šarlatan.

— Daj, ne lupetaj, Staša. Vidiš da si živa. Šta izvodiš opet? Ne skreći pažnju na sebe, sebična utvaro.

Reći ćete.

I možda ste u pravu.

Samo mi nije jasno zašto se onda već godinama osećam kao neko ko je zakasnio na sopstvenu sahranu.

Možda su je održali bez mene.

Možda sam čak i bila tamo.

Možda sam stajala negde sa strane, među ljudima, i mislila:

Bože, kako je ovo lepo.

Samo ne znam ko je umro.

A niko mi nije rekao.

Susret

Šta je izazvalo susret sa njom, mojom sestrom?

Ko je koga izazvao — ona knjigu ili knjiga nju?

Da li je negde bilo zapisano da ćemo se sresti baš tako?

Bilo je dirljivo.

U redu za potpis stajala je ona.

Moja sestra.

Upitno sam je pogledala i pitala:

— Ko ste vi?

A već u sledećem trenutku sam znala.

Moja sestra me je dugo grlila. Nije mogla da govori.

A ja — ja sam bila smrznuta.

Moja sestra i ja imamo sve buduće godine pred nama.

Upitala sam je seća li se oca.

Kaže: slabo. Pamti samo njegove ekstremno žute prste od duvana.

Uuu... kakav fleš!

Ti nesrećno žuti prsti, predodređeni za pisanu reč, za slikanje, za umetnost...

U našim sećanjima ostala je Baba Roga.

Ali nema veze.

Sada nas je dve.

I ne može nam više ništa.

Da vas pitam nešto.

Jel se vama dešava da vas je sramota što vas je sramota?

O, Bože, tek skontah koliko je lucidno stideti se te osobine...

Kuku, htjedoh u zemlju da propadnem nekoc, kad mi od stida buknu obrazi... Pa se još i pravdam da nijeee to zbog toga...

O, Bože mili...

Ok, ne rumenim više, barem ne često.

A možda i rumenim, samo sam se nekako navikla na sebe.

A viii, svete?

Kako vi to?

Jel se smejete tuđim lapsusima i grešicama, lupetanjima i blamovima ili vas obuzme takozvani transfer blama?

Dal se, recimo, ne stidite svojih „blamova“, a tuđim se smejete?

Ili vam je mnogo lakše da se smejete kad se blamira neko drugi, a kad ste vi u pitanju — kuku majko?

Ima li vas koji se setite svog blama od pre deset godina pred spavanje i poželite da ustanete i odete iz sopstvenog života?

E, sve je ok, samo me eto zanima 'nako!

SVOJA

Da li sam ja svoja?

Da li sam ja svoja,
ničija,
svačija...

Kako samo volim da rabim tu reč.

Svoja.

Ili kad neko kaže:
„Pa ona je svoja.“

Kako sam to svoja
ako tu moju svojost rabi kako ko stigne?

Do te mere da to što si svoj
više nikoga ni ne tangira.

A mene, koja sam svoja,
e, mene to tangira.

To moje „svoja“ nije ništa grandiozno.
Nemojte me pogrešno shvatiti.

Biti svoj znači nemati ukalupljeno mišljenje.
Pa makar tvoje bilo i pogrešno.

Ali je tvoje.

I, pošto si svoj —
šta te se tiče?

Kad si svoj,
ono baš svoj,
braniš to svoje svojstvo
uprkos svemu.

I onda napadači, kad-tad, odustanu.

„Ma pusti je...
Ona je svoja.“

Ili:

„Ma pusti ga.
On je svoj.“

Ne znam da li je biti svoj
nekakav imidž.
Ne znam ni kako se to postaje.

Znam samo da mi je lepo
da budem svoja.

Dobro de...
i pomalo tvoja.

A kad nisam svoja?

Šta onda?

Kao — gladna sam?
Pao mi šećer?

(Na pamet mi pade reklama.)

Aaa...

Pa Cane je to lepo rekao.

Isti.
Poseban.
Slobodan.
Samo svoj.

Kud se ne setih ranije.

A ja ovde čitav tekst
oko jedne rečenice.

Tri

Misterija broja tri — sveto trojstvo, tri želje, tri praseta, tri musketara. Sve nam je nekako potaman kad je puta tri. Sve češće smo, doduše, u trilemama, ali neka. Kad je dobro, nek bude puta tri; kad je loše, nek ide u tri lepe. Kad je basket, nek je trica.

Samo da nam život ne bude treća sreća — jer prve dve smo već proćerdali i da nije kučina.

Bez obzira.. neko ce biti

Lud,neko zbunjen, neko normalan...